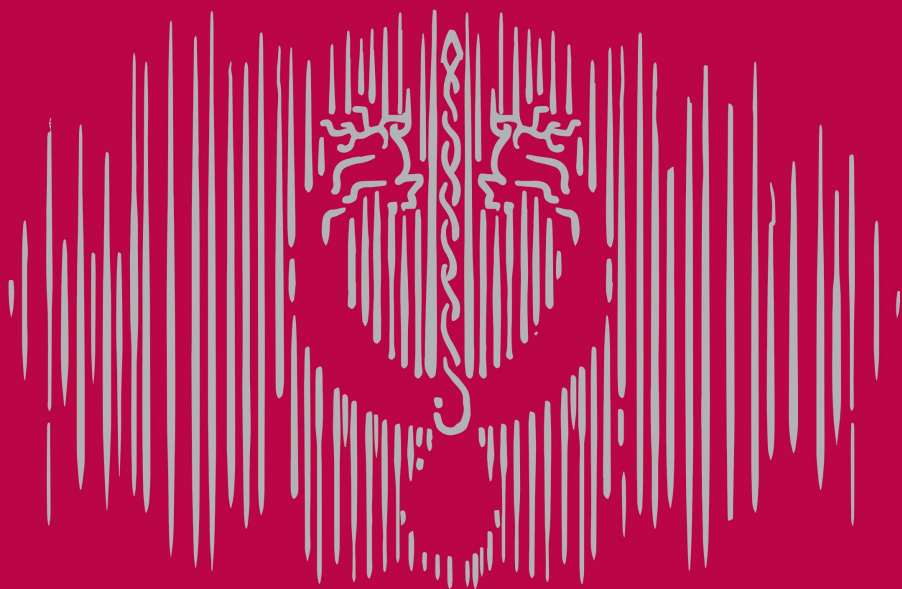

V
OUTLANDER

CRUCEA DE FOC

VOL. 2

DIANA GABALDON

Povestea care a stat la baza serialului **OUTLANDER**

O poveste fără rival. Personaje de neuitat.

Detalii istorice savuroase.

ARMADA

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj, femei neînfricate,
capabile să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sculptoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane science
fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și Arthur C. Clarke,
regi ne sunt Stephen King și George R.R. Martin,
iar regine, N.K. Jemisin și Naomi Novik.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

ARMADA
IMAGINATION UNLIMITED.

POWERED BY NEMIRA.

V
OUTLANDER
CRUCEA DE FOC
VOL. 2

DIANA GABALDON

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
GABRIEL STOIAN

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lectori: Roxana POPESCU, Ecaterina DERZSI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GABALDON, DIANA

Crucea de foc / Diana Gabaldon; trad. din lb. engleză: Gabriel Stoian. –
Ed. a 2-a. – București: Nemira Publishing House, 2021
2 vol.
ISBN 978-606-43-0921-1
Vol. 2. – 2021. – ISBN 978-606-43-0923-5

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111

Diana Gabaldon
THE FIERY CROSS

Copyright © 2001 by Diana Gabaldon
All rights reserved.

© Nemira, 2018, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de ARTPRINT SRL.
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0923-5

PARTEA A CINCEA

MAI BINE ESTE
SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ
DECÂT SĂ ARDĂ

ÎN CRÂNGUL LUI CUPIDON

— **C**rezi că vor împărți patul?
Jamie nu ridicase glasul, dar nici nu făcuse vreun efort pentru a-l coborî. Din fericire, stăteam la capătul celălalt al terasei, prea departe pentru ca perechea de miri să îl poată auzi. Cu toate astea, câteva persoane au întors capetele spre noi.

Ninian Bell Hamilton ne privea fără jenă. I-am zâmbit larg și am fluturat evantaiul închis spre bătrânul scoțian în semn de salut, dându-i totodată un ghiont în coaste lui Jamie.

— Frumos și respectabil este ca un nepot să-și pună o asemenea întrebare în legătură cu mătușa lui? am spus eu în surdină.

Jamie s-a retras din raza de acțiune a cotului meu și s-a uitat la mine ridicând o sprânceană.

— Ce are respectabilitatea cu asta? Se vor căsători. Și au trecut amândoi de vârsta consimțământului, a adăugat el zâmbindu-i lui Ninian, care a roșit în efortul de a-și stăpâni râsul.

Nu știam cât de bătrân era Duncan Innes, dar bănuiam că avea în jur de cincizeci și cinci de ani. Iar Jocasta sigur era cu un deceniu mai vârstnică decât el.

Peste capetele celor din mulțime am văzut-o pe Jocasta la celălalt capăt al terasei, acceptând cu eleganță felicitările prietenilor și ale vecinilor. O femeie înaltă, într-o rochie din lână de culoare roșcată, flancată de două vase uriașe cu aranjamente de flori de vargă-de-aur uscate. Ulysses, majordomul, stătea demn aproape de ea, cu perucă și livrea verde. Cu o bonetă elegantă din dantelă albă, care îi încorona oasele

masive de MacKenzie, ea era neîndoielnic regina plantației River Run. M-am ridicat pe vârfuri ca să-l văd pe consortul ei.

Duncan era ceva mai scund decât Jocasta, dar ar fi trebuit să fie vizibil. Îl zărisem mai devreme în acea dimineață, îmbrăcat cu haine în culori vii, tipice pentru Highlands, în care arăta elegant, chiar dacă părea îngrozitor de stânjenit. Mi-am lungit gâtul și am pus o mână pe brațul lui Jamie ca să-mi mențin echilibrul. El m-a prins de cot ca să mă susțină.

— Pe cine cauți, englezoaico?

— Pe Duncan. N-ar trebui să fie alături de mătușa ta?

Doar privind-o, nimeni nu ar fi putut spune că Jocasta era oarbă, că stătea între vasele mari pentru a se putea orienta sau că Ulysses se afla acolo pentru a-i șopti la ureche numele oaspeților care se apropiau de ea. I-am văzut mâna stângă ridicându-se, mișcându-se în gol, apoi coborând. Cu toate astea, expresia feței nu i s-a schimbat; a zâmbit și a dat din cap, după care i-a spus ceva judecătorului Henderson.

— Are să fugă înainte de noaptea nunții? a sugerat Ninian, ridicându-și bărbia și ambele sprâncene în efortul de a vedea peste mulțime fără să se înalțe pe vârfurile picioarelor. Cred că și pe mine m-ar speria ideea. Fraser, mătușa ta e o femeie frumoasă, dar, dacă ar vrea, ar fi în stare să înhete și boașele împăratului Japoniei.

Jamie a zâmbit în colțul gurii.

— Poate l-a apucat pântecăraia, a replicat el. Indiferent de motiv. A fost la privată de patru ori în dimineața asta.

Auzind asta, am ridicat și eu din sprâncene. În realitate, Duncan suferea de constipație cronică și adusesem pentru el un pachet de frunze de siminichie și rădăcini de arbore-de-cafea, în ciuda comentariilor nepoliticoase ale lui Jamie despre ceea ce reprezenta un cadou potrivit de nuntă. Însemna că Duncan era mai agitat decât crezusem.

— Ei, nu va fi o mare surpriză pentru mătușa mea, fiindcă a mai avut trei soți până acum, a spus Jamie, drept răspuns la o remarcă murmurată a lui Hamilton. Dar Duncan se însoară pentru prima oară. E un șoc pentru orice bărbat. Țin minte noaptea nunții mele, nu?

Mi-a zâmbit și am simțit o arșiță urcându-mi în obraji. Și eu mi-o aminteam clar.

— Nu credeți că e cam cald aici?

Am desfăcut evantaiul într-un arc de dantelă ca fildeșul și l-am fluturat în dreptul obrazilor.

— Serios? a spus el, încă zâmbindu-mi. Nu mi-am dat seama.

— Duncan și-a dat, a intervenit Ninian și a strâns din buze, stăpânindu-și râsul. Când l-am văzut ultima oară, transpira ca un puding aburind.

De fapt, era destul de răcoare, în ciuda căzilor din fontă pline cu tăciuni încinși care radiau mirosul dulce de lemn de măr în colțurile terasei de piatră. Venise primăvara, iar peluzele erau verzi și proaspete, ca și copacii crescuți de-a lungul râului, dar aerul dimineții încă păstra o urmă din mușcătura rece a iernii. În munți încă era iarnă, iar în călătoria noastră spre River Run dăduserăm de zăpadă în sud, până la Greensboro, deși narcisele și brândușele trecuseră cu bravură prin ea.

Era o zi senină și luminoasă de martie, iar casa, terasa, peluza și grădina erau înțesate de oaspeții invitați la nuntă, strălucind în cele mai bune haine ale lor ca un stol neobișnuit de fluturi. Era limpede că nunta Jocastei avea să fie evenimentul anului pentru societatea de la Cape Fear, probabil că acolo erau aproape două sute de oameni, unii veniți chiar din locuri îndepărtate precum Halifax și Edenton.

Ninian a șoptit ceva în gaelică, aruncând în același timp o privire în lateral, spre mine. Jamie i-a răspuns cu o remarcă elegantă prin structură și extrem de brutală prin conținut, uitându-se afabil în ochii mei, în timp ce bătrânul se îneca de râs.

Înțelegeam deja gaelica foarte bine, însă existau momente în care prudența era virtutea cea mai de preț a celui viteaz. Mi-am desfăcut evantaiul și mai larg ca să-mi ascund expresia feței. Adevărat, era nevoie de o oarecare experiență ca să fii grațioasă cu evantaiul, dar el reprezenta un instrument social foarte util pentru o persoană ca mine, blestemată să aibă o față care trăda orice sentiment. Însă, chiar și evantaiele aveau limitele lor.

Am renunțat să mai urmăresc conversația, care prezenta toate semnele că va degenera și mai mult, și i-am cercetat cu privirea pe cei prezenți pentru a descoperi vreun indiciu despre mirele absent. Probabil că Duncan se simțea rău, și nu din cauza nervilor. Dacă așa stăteau lucrurile, trebuia să-l consult.

— Phaedre! L-ai văzut pe domnul Innes în dimineața asta?

Slujitoarea personală a Jocastei tocmai trecea prin dreptul meu cu brațele încărcate de fețe de masă, dar s-a oprit când s-a auzit strigată.

— Nu l-am văzut pe domnul Duncan de la micul dejun, doamnă, a răspuns ea cu o mișcare din capul împodobit cu o bonetă.

— Cum arăta? A mâncat bine?

Micul dejun se desfășura de ore bune, iar oaspeții se serveau de la bufet și mâncau tot ce poșteau. Era mai probabil ca starea de agitație să fi afectat măruntaiele lui Duncan decât vreo toxiiinfecție alimentară, dar o parte dintre cârnații pe care îi văzusem pe bufet mi se păruseră deosebit de suspecti.

— Nu, doamnă, nu a luat nicio îmbucătură.

Fruntea netedă a Phaedrei s-a încrețit; ținea la Duncan.

— Bucătăreasa a încercat să-l ispitească însă cu un ou fierț la foc scăzut, numai că el a clătinat din cap și a părut abătut. A băut totuși o cană de punci cu rom, a adăugat ea, părând oarecum înveselită de acest gând.

— Da, asta îl va ajuta la stomac, a remarcat Ninian, care auzise discuția noastră. Doamnă Claire, nu te mai agita; Duncan se va simți destul de bine.

Phaedre a făcut o reverență și, cu șorțul apretat fluturând în adierea vântului, a pornit spre mesele care se aranjau sub copaci. Aroma suculentă a grătarului de porc plutea prin aerul rece de primăvară, iar norișori parfumați de hicori se ridicau dinspre focurile din apropierea fierăriei, unde bucăți de vânat, hălci de berbec și zeci de păsări se învârteau în frigări. În ciuda corsetului bine strâns, stomacul meu a chiorăit puternic în așteptarea festinului.

Nici Jamie, nici Ninian nu au părut să bage de seamă asta, însă eu m-am îndepărtat discret cu un pas de lângă ei, întorcându-mă să urmăresc peluza, care se întindea de la terasă până la debarcaderul de pe râu. Nu prea credeam în virtuțile romului, mai ales băut pe stomacul gol. De acord, Duncan nu avea să fie primul mire care să ajungă în fața altarului într-o stare avansată de amețeală, totuși...

Ținându-l pe Jemmy sprijinit de șold, Brianna, strălucitoare într-o rochie din lână de culoarea cerului primăvărat, stătea aproape de una dintre statuile din marmura care înfrumusețau peluza și era adâncită într-o conversație cu Gerald Forbes, avocatul. Avea și ea un evantai, dar, pe moment, era folosit

mai bine decât de obicei – Jemmy îl prinsese în mâini și îi rodea mânerul din fildeș cu o expresie de concentrare crâncenă pe fețișoara rozalie.

Sigur, Brianna avea mai puțin nevoie de tehnica evantaiului decât mine, pentru că ea moștenise abilitatea lui Jamie de a-și ascunde toate gândurile înapoia unei măști de amabilitate. Acum arbora acea mască, lucru care mi-a oferit o idee clară privind părerea ei despre domnul Forbes. Dar unde era Roger? m-am întrebat. Mai devreme era cu ea.

M-am întors să-l întreb pe Jamie ce credea despre acea epidemie de soți care dispar, însă am constatat că el li se alăturase. Ninian Hamilton se întorsese cu spatele ca să stea de vorbă cu altcineva, iar spațiul de lângă mine era ocupat de doi sclavi care se împleticeau sub greutatea unei damigene de brandy, îndreptându-se spre mesele cu băuturi. M-am grăbit să mă trag din calea lor și m-am întors să-l caut din ochi pe Jamie.

El dispăruse în mulțime ca un cocoș-de-munte în desișuri. M-am rotit încet, cercetând terasa și peluzele, dar nu am văzut nici urmă de el în mulțimea forfotitoare. M-am încruntat când razele soarelui m-au lovit drept în față și mi-am pus o mână streășină la ochi.

La urma urmelor, nu avea cum să nu iasă în evidență; un scoțian din Highlands, cu sânge de giganti vikingi în vene, se înălța cu un cap și cu umerii deasupra majorității bărbaților, iar părul lui atrăgea razele soarelui ca bronzul lustruit. Cireașa de pe tort, în acea zi, se îmbrăcase cu hainele cele mai bune pentru a sărbători căsătoria Jocastei – tartan stacojiu și negru prins cu centură, cea mai bună haină, vestă și cea mai șocantă pereche de ciorapi trei sferturi, roșu cu negru, care împodobi-seră vreodată pulpele unui scoțian. Ar fi sărit în ochi ca o pată de sânge pe o lenjerie curată.

Nu l-am zărit, însă am observat o față cunoscută. Am coborât de pe terasă și m-am strecurat ca un țițar printre grupurile de petrecăreți.

— Domnule MacLennan!

Bărbatul s-a întors părând surprins, apoi pe trăsăturile lui simple s-a lătit un zâmbet.

— Doamnă Fraser!

— Sunt încântată să te revăd, am spus eu, întinzându-i mâna. Ce mai faci?

Arăta mult mai bine decât ultima oară când îl văzusem, curat și decent, purtând un costum de culoare închisă și o pălărie simplă. Însă era tras la față și în ochi îi stăruia o umbră, care n-a dispărut nici chiar atunci când mi-a zâmbit.

— A... Mă simt destul de bine, doamnă. Chiar bine.

— Unde... unde locuiești acum?

Asta părea o întrebare mai delicată decât: „De ce nu ești în închi-soare?” Nefiind deloc prost, a răspuns la ambele întrebări.

— Oh, ei bine, soțul dumneavoastră a fost foarte amabil și i-a scris domnului Ninian de acolo – și a arătat cu un semn din cap dincolo de peluză către Ninian Bell Hamilton, care era în mijlocul unei discuții înfocate – și i-a zis de necazul meu. Domnul Ninian este un mare prieten al Reglementării, știți? Și, în plus, bun prieten cu judecătorul Henderson.

A scuturat din cap și a strâns din buze a nedumerire.

— N-aș putea spune cum s-au aranjat toate, dar domnul Ninian a venit și m-a scos din temniță și m-a luat acasă la el. A fost... foarte binevoitor.

A vorbit cu o sinceritate evidentă și totuși cu un oarecare aer de reținere. Apoi a tăcut. Încă mă privea, dar ochii lui erau goi. Am căutat în minte ceva de spus, sperând să îl readuc la momentul prezent, însă un strigăt al lui Ninian l-a scos din transă, scutindu-mă de efort. Abel s-a scuzat politicos și s-a dus să participe la dispută.

Am mers pe peluză și mi-am salutat cunoștințele peste evantaiul desfăcut. Mă bucuram că îl revăzusem pe Abel și aflasem că se simțea bine din punct de vedere fizic, dar nu puteam nega faptul că, văzându-l, am simțit un fior rece trecându-mi prin inimă. Am avut senzația că, de fapt, pentru Abel MacLennan nu avea importanță unde îi era corpul; inima lui se afla încă în mormântul soției.

M-am întrebat de ce îl adusese Ninian acolo. Era limpede că o nuntă nu putea decât să-i trezească amintiri despre propria lui căsătorie; nun-țile au acest efect asupra oricui.

Soarele se înălțase îndeajuns cât să încălzească aerul, însă eu tremuram. Văzând suferința lui MacLennan, mi-a adus aminte cu prea mare intensi-tate de zilele de după Culloden, când revenisem în timpul meu, știindu-l mort pe Jamie. Cunoșteam prea bine acea apatie a inimii, somnambulismul

din timpul zilei și statul cu ochii deschiși noaptea, fără puțința de a găsi odihna, având parte doar de goliciunea care nu însemna pace.

Dinspre terasă s-a auzit glasul Jocastei, care îl striga pe Ulysses. Pierduse trei soți, iar acum dorea să-l aibă pe al patrulea. Chiar oarbă fiind, în ochii ei nu se citea apatia. Asta însemna că nu ținuse profund la niciunul dintre soții ei? m-am întrebat eu. Ori că era o femeie cu multă tărie de caracter, capabilă să depășească suferința, nu doar o dată, ci mereu?

Făcusem și eu asta cândva – de dragul Briannei. Însă Jocasta nu avea copii; cel puțin acum. Avusese cândva și alungase durerea unei inimi frânte, ca să trăiască pentru un copil?

M-am scuturat, încercând să alung asemenea gânduri melancolice. În definitiv, era o ocazie festivă, dar și o vreme pe măsură. Cornii din dumbravă erau înfloriți, iar mierlele albastre și păsările-cardinal care se curtau, înnebunite de dorință, țâșneau de colo până colo ca niște confetti, prin copacii verzi.

— Dar bineînțeles, tocmai spunea o femeie cu glas autoritar. Dumnezeule, doar împart casa de luni bune!

— Da, adevărat, a aprobat-o una dintre prietenele ei, părând totuși prea puțin convinsă. Dar n-ai zice asta dacă îi vezi. Uite, aproape că nici nu se privesc! A... voiam să spun, mda, sigur, oarbă cum e, ea nu se poate uita la el, dar ai crede că...

Nu doar păsările, m-am gândit amuzată. Un anumit sentiment de sevă care creștea cuprinsese toată adunarea. Aruncând o privire în sus, spre terasă, am văzut femeii tinere strânse laolaltă, ciripind și bârfind în grupuri mici, ca niște găini, în vreme ce bărbații se plimbau nepăsători prin fața lor, împopoțonați ca niște păuni în hainele lor de sărbătoare. Nu m-ar fi mirat dacă din această sărbătorire ar rezulta câteva logodne, dar și câteva sarcini. Sexul plutea în aer, îl puteam mirosi, dincolo de prospețimea amețitoare a florilor de primăvară și a mâncării care se pregătea.

Senzația de melancolie mă părăsise, dar voiam neapărat să-l găsesc pe Jamie.

Am coborât pe o latură a peluzei și m-am întors pe cealaltă, dar nici urmă de Jamie între casa plantației și ponton, unde sclavii în livrele

continuau să-i întâmpine pe oaspeții sosiți pe calea apei. Printre cei așteptați – și sosiți târziu – se număra și preotul care avea să officieze căsătoria.

Părintele LeClerc era iezuit, plecat din New Orleans spre o misiune din apropiere de Quebec, dar fusese convins să se abată de la drumul pe care i-l impunea datoria de o donație substanțială făcută de Jocasta către Societatea lui Isus. S-ar putea ca banii să nu aducă fericirea, m-am gândit eu, dar reprezintă ceva foarte folositor.

Am aruncat o privire în cealaltă direcție și am încremenit. Într-o parte, Ronnie Campbell mi-a surprins privirea și a făcut o plecăciune; am ridicat evantaiul în semn de răspuns, dar mă simțeam prea tulburată ca să stau de vorbă cu el. Nu îl descoperisem pe Jamie, dar tocmai zărisem motivul probabil al dispariției lui neașteptate. Tatăl lui Ronnie, Farquard Campbell, urca dinspre debarcader pe peluză, însoțit de un domn îmbrăcat în uniforma roșu cu cafeniu a armatei Maiestății Sale și de încă un bărbat în uniformă de marină – locotenentul Wolff.

Imaginea m-a surprins neplăcut. Locotenentul Wolff nu era favoritul meu. Nu era prea apreciat nici de ceilalți care îl cunoșteau.

Am presupus că era logic să i se trimită o invitație, marina Maiestății Sale fiind principalul cumpărător al producției de cherestea, smoală și terebentină de la River Run, iar locotenentul Wolff fiind reprezentantul marinei în asemenea chestiuni. Și era posibil ca Jocasta să-l fi invitat mai curând din motive personale – la un moment dat, locotenentul îi propusese să se mărite cu el. Nu, așa cum remarcase Jocasta sec, din dorință față de persoana ei, ci mai curând pentru a pune mâna pe River Run.

Da, o puteam vedea bucurându-se de prezența locotenentului azi. Dar Duncan, mai puțin înclinat spre intenții ascunse și manipulări, probabil că nu se bucura.

Farquard Campbell mă zărise și se îndrepta spre mine prin mulțime, urmat de forțele armate. Mi-am folosit evantaiul și mi-am ajustat expresia feței pentru a purta o conversație politicoasă, dar – spre marea mea ușurare – locotenentul a descoperit o servitoare cărând o tavă cu pahare de-a lungul terasei, astfel că s-a rupt de grup și a pornit în urmărirea ei, abandonându-și însoțitorii în favoarea unui pahar.

Celălalt militar i-a aruncat o privire, însă, îndatoritor, l-a urmat pe Farquard. Am mijit ochii, dar nu îl cunoșteam, eram sigură. De la

retragerea ultimului regiment Highland în cursul toamnei, imaginea unei uniforme roșii devenise ceva neobișnuit în întreaga colonie. Cine putea fi acest bărbat?

Cu trăsăturile încremenite în ceea ce speram a fi un zâmbet atrăgător, am făcut o plecăciune ceremonioasă, înfoidu-mi poalele rochiei brodate pentru a fi în avantaj.

— Domnule Campbell.

Am aruncat o privire discretă în spatele lui, dar, din fericire, locotenentul Wolff dispăruse în urmărirea hranei lui alcoolice.

— Doamnă Fraser. Sluga dumneavoastră, doamnă.

Farquard a făcut o fandare grațioasă drept răspuns.

Domnul Farquard, un bărbat vârstnic, uscățiv, arăta calm, ca de obicei, în hainele din postav negru, mica înfloritură de volane de la gât fiind singura concesie făcută festivității.

S-a uitat peste umărul meu, încruntându-se ușor nedumerit.

— L-am văzut... mi s-a *parut* că v-am văzut cu soțul *dumneavoastră*?

— Ei bine, cred că el... a plecat...

Mi-am mișcat evantaiul cu delicatețe spre copacii între care se găseau anexele necesare, separate de casa mare de o distanță rezonabilă și estetică și o perdea de pini albi.

— Aha, am înțeles. Da, sigur, și-a dres glasul Campbell, apoi a făcut un gest spre bărbatul care îl însoțea. Doamnă Fraser, vi-l prezint pe maiorul Donald MacDonald.

Maiorul MacDonald era un gentleman cu nasul cam coroiat, dar atrăgător, trecut de treizeci de ani, cu fața asprită și ținuta dreaptă a unui soldat de carieră, cu un zâmbet plăcut, dezmințit de ochii pătrunzători, având aceeași nuanță deschisă de albastru ca rochia Briannei.

— Slujitorul dumneavoastră, doamnă, s-a înclinat el foarte grațios. Îmi permiteți să vă spun că această culoare aparte vă vine foarte bine?

— Desigur, am răspuns, liniștindu-mă oarecum. Vă mulțumesc.

— Domnul maior a sosit de curând în Cross Creek. L-am asigurat că nu va găsi o ocazie mai potrivită decât aceasta pentru a se familiariza cu concetățenii și cu împrejurimile.

Farquard a făcut un gest larg cu brațul spre terasă, către oamenii adunați la petrecere și care constituiau elita societății scoțiene din Cape Fear.

— Chiar așa este, a spus politicoșul maiorul. Nu am auzit atât de multe nume scoțiene de când am fost ultima oară în Edinburgh. Domnul Campbell mi-a dat de înțeles că soțul dumneavoastră este nepotul doamnei Cameron – ori ar trebui să spun al doamnei Innes?

— Da. Ați cunoscut-o pe doamna... ă... pe doamna Innes?

Am aruncat o privire spre capătul îndepărtat al terasei. Nici urmă de Duncan, fără a mai vorbi de Roger sau de Jamie. La naiba, unde erau? Aveau o consfătuire la vârf în privată?

— Nu, dar abia aștept să-i prezint complimentele mele. Apropo, regretatul domn Cameron era o cunoștință a tatălui meu, Robert MacDonald de Stornoway.

Și-a înclinat capul cu perucă spre clădirea mică din marmură de la marginea peluzei – mausoleul care adăpostea rămășițele lui Hector Cameron.

— Fiindcă veni vorba, soțul dumneavoastră are vreo legătură cu neamul Fraser de Lovat?

Am gemut în sinea mea, recunoscând o țesătură de păianjen scoțiană în desfășurare. Întâlnirea dintre doi scoțieni începea în mod invariabil cu aruncarea de pânze de cercetare până când se alcătuiau suficiente fire de rudenie și cunoștințe pentru a alcătui o rețea folositoare. Riscam să mă prind în firele lipicioase ale clanurilor, sfârșind ca o muscă mare și grasă, prinsă și imobilizată, la cheremul celui care mă interoga.

Jamie supraviețuise ani întregi intrigilor politice franceze și scoțiene pentru că avusese asemenea cunoștințe – alunecând precar de-a lungul firelor secrete ale unor asemenea țesături, ținându-se departe de capcanele alunecoase ale loialității și ale trădării care însemnaseră sfârșitul multora. M-am pregătit pentru a fi foarte atentă, străduindu-mă să îl plasez pe acel MacDonald între alte mii de oameni de același soi.

MacDonald de Keppoch, MacDonald de Isles, MacDonald de Clanranald, MacDonald de Sleat. În fond, câte feluri de MacDonald existau? m-am întrebat, enervată. Cu siguranță că unu sau doi trebuiau să fie îndeajuns, indiferent de scop.

Evident, era MacDonald de Isles; familia maiorului provenea din insula Harris. Supravegheam atentă împrejurimile în timpul interoga-toriului, dar Jamie dispăruse cu desăvârșire.

Farquard Campbell – nici el un jucător abil – părea să găsească o plăcere în acest joc de badminton, plimbându-și ochii negri de la mine la maior și înapoi, cu o expresie amuzată. Însă amuzamentul lui s-a transformat în surprindere când am încheiat o analiză destul de derutantă a strămoșilor lui Jamie, drept răspuns la șirul de întrebări pricepute ale maiorului.

— Bunicul soțului dumneavoastră a fost Simon, lord Lovat? a întrebat Campbell. Bătrânul Vulpoi?

A ridicat puțin glasul, nevenindu-i a crede.

— Păi... da, am zis oarecum neliniștită. Credeam că știți asta.

— Adevărat, a spus Farquard.

Arăta de parcă ar fi înghițit o prună coaptă, dându-și seama prea târziu că are încă sămbure. Desigur, știa că Jamie era un iacobit iertat, dar evident că Jocasta nu menționase legătura lui apropiată cu Bătrânul Vulpoi – executat ca trădător pentru rolul jucat în Revolta Stuart. Mai toți bărbații din neamul Campbell luptaseră de partea guvernului în acel tumult.

— Da, a continuat MacDonald, ignorând reacția lui Campbell, și s-a încruntat ușor, concentrându-se. Am onoarea de a-l cunoaște pe actualul lord Lovat – din câte am înțeles, titlul a fost restituit, nu?

S-a întors spre Campbell ca să explice și a continuat:

— Ar fi vorba de Simon cel Tânăr, care a strâns un regiment pentru a lupta împotriva francezilor în... '58? Nu, '57. Da, '57. Un soldat viteaz și un luptător excelent. Și el a fost nepotul... soțului dumneavoastră. Ba nu, unchiul.

— Pe jumătate unchi, am clarificat eu lucrurile.

Simon cel Bătrân fusese căsătorit de trei ori și nu făcuse niciun secret din copiii născuți din relațiile lui extraconjugale – tatăl lui Jamie fiind unul dintre ei. Însă nu era nevoie să subliniez acest lucru.

MacDonald a dat din cap, cu o expresie de satisfacție pentru că pusese lucrurile la punct atât de bine. Fața lui Farquard s-a destins puțin auzind că reputația familiei era pe cale de a fi restabilită.

— Papistaș, desigur, a adăugat MacDonald, dar un soldat excelent.

— Fiindcă veni vorba de soldați, l-a întrerupt Campbell, știți că...?

Am scos un oftat de ușurare care mi-a făcut baretele corsetului să scârțâie când domnul Campbell l-a atras cu abilitate pe maior într-o

analiză a unui eveniment militar din trecut. Din câte se părea, maiorul nu era în activitate, ci, la fel ca mulți alți militari, era în prezent în retragere, primind jumătate de soldă. Până când Coroana avea să apeleze la serviciile lui, era lăsat să hoinărească prin Colonii în căutarea unei ocupații. Vremurile de pace erau grele pentru militarii de profesie.

Mai așteaptă puțin, m-am gândit, cu un fior de premoniție. Peste patru ani sau mai puțin, maiorul va fi destul de ocupat.

Am zărit cu coada ochiului o bucată de tartan și m-am întors să mă uit, dar nu era nici Jamie, nici Duncan. Însă rezolvasem un mister: era Roger, chipeș, cu părul lui negru și în kilt. S-a înseninat la față când a zărit-o pe Brianna și a mărit pasul. Ca și cum i-ar fi simțit prezența, ea a întors capul și fața i s-a luminat drept răspuns.

Când a ajuns lângă ea, a îmbrățișat-o și a sărutat-o zgomotos pe gură, fără să îl bage în seamă pe gentlemanul de alături. Apoi a întins brațele după Jemmy, pe care l-a sărutat pe capul acoperit cu puf roșcat.

Am revenit la discuția care se desfășura în prezența mea, dându-mi cu întârziere seama că Farquard Campbell vorbise o vreme fără ca eu să am habar ce spusese. Observându-mi nedumerirea, a zâmbit puțin ironic.

— Trebuie să merg să-mi prezint omagii și altora, doamnă Fraser, a spus el. Iertați-mă. Vă las în compania deosebită a domnului maior.

Și-a atins curtenitor pălăria și s-a strecurat spre casă, intenționând probabil să-l găsească pe locotenentul Wolff pentru a-l împiedica să sterpească din argintărie.

Rămas doar cu mine, maiorul a căutat un subiect de conversație potrivit și a revenit la întrebarea cel mai frecvent adresată noilor cunoștințe.

— Ați sosit de multă vreme în colonie, doamnă?

— Nu de multă vreme, am spus destul de precaut. Cam de trei ani. Locuim într-o așezare mică din sălbăticie...

Am arătat cu evantaiul strâns spre munții invizibili dinspre vest.

— Un loc numit Fraser's Ridge.

— Ah, da. Am auzit de el.

Un mușchi i-a tresărit aproape de colțul gurii și m-am întrebat neliștită ce auzise. În acel ținut și printre coloniștii scoțieni din Cape Fear, whisky-ul lui Jamie era un secret la lumina zilei – de fapt, câteva

butoiașe cu whisky erau la vedere în apropiere de grajduri, reprezentând cadoul lui Jamie pentru mătușa lui și pentru Duncan –, dar speram că secretul nu era chiar atât de bine-cunoscut, încât un ofițer proaspăt sosit în colonie să-l fi aflat deja.

— Spuneți-mi, doamnă Fraser... A ezitat, apoi a continuat. Ați întâlnit o doză mare de... separatism în zona în care locuiți?

— Separatism? Oh, hm... nu, nu prea mare.

Am aruncat o privire spre mausoleul lui Hector Cameron, unde hainele cenușii de quaker ale lui Hermon Husband apăreau ca o pată pe albul pur al marmurei. Separatismul era un cuvânt de cod pentru activitățile unor oameni precum Husband și James Hunter – Reglementatori.

Acțiunea miliției guvernatorului din decembrie înăbușise demonstrațiile violente, însă Reglementarea era un cazan care clocotea sub un capac foarte bine apăsat. Husband fusese arestat și închis pentru scurtă vreme în luna februarie, din cauza pamfletelor lui, dar experiența aceea nu îi înmuiașe deloc temperamentul sau limbajul. Cazanul putea să dea pe afară în orice clipă.

— Mă bucur să aud asta, doamnă, a replicat maiorul MacDonald. Primiți multe vești, dat fiind că locuiți atât de departe?

— Nu prea multe. Hm... E o zi frumoasă, nu credeți? Am avut mare noroc cu vremea anul acesta. Ați călătorit ușor de la Charleston? În perioada asta... noroiul...

— Adevărat, doamnă. Am întâmpinat unele greutăți, însă doar...

Maiorul mă evalua fără fereală în timp ce vorbea, observând croiala și calitatea rochiei mele, perlele de la gât și de la urechi – împrumutate de la Jocasta – și inelele de pe degete. Mă obișnuisem cu astfel de priviri, nu exista niciun indiciu de poftă trupească sau încercare de flirt. Omul judeca pur și simplu poziția mea socială și nivelul de prosperitate și de influență al soțului.

Nu m-am simțit jignită. La urma urmei, și eu procedam la fel în cazul lui. Bine educat și provenind dintr-o familie aleasă; asta era limpede judecând doar după gradul lui, însă inelul din aur masiv cu sigiliu lămură definitiv lucrurile. Totuși, nu era înstărit; uniforma se uzase la cusături, iar cizmele, deși bine lustruite, aveau zgârieturi adânci.

Avea un accent ușor scoțian, cu o pronunție guturală franțuzească – dovadă a experienței în campaniile de pe Continent. Și abia sosise în colonie, am avut impresia; arăta tras la față ca după o boală recentă, iar sclerotica avea nuanța vag icterică obișnuită pentru nou-sosiți, care riscau să contracteze orice boală, începând cu malaria și terminând cu febra de Aden, când erau expuși la focarele de infecții din orașele de pe coastă.

— Doamnă Fraser, spuneți-mi..., a început maiorul.

— Mă insultați, domnule, și nu doar pe mine, ci pe orice bărbat de onoare prezent aici!

Glasul destul de ridicat al lui Ninian Bell Hamilton a răsunat într-o pauză a discuțiilor care se purtau, și toți oamenii de pe peluză au întors capul spre el.

Stătea față în față cu Robert Barlow, un bărbat căruia îi fusesem prezentată ceva mai devreme de dimineață. Un fel de negustor, mi-am amintit eu ca prin ceață – din Edenton? Ori poate New Bern? Un om corpolent, cu înfățișarea cuiva care nu este obișnuit să fie contrazis, Barlow rânjea nonșalant la Hamilton.

— Reglementatori le ziceți? Demni de temniță și răzvrătiți? Sugați ca astfel de oameni au sentimentul onoarei?

— Nu doar sugerez – afirm asta și îmi voi apăra convingerea!

Bătrânul gentleman s-a îndreptat de spate și a căutat cu degetele mânerul sabiei. Din fericire, nu purta sabia; având în vedere natura evenimentului, niciunul dintre bărbați nu avea sabia la el.

N-aș fi putut spune dacă acest lucru schimbase comportamentul lui Barlow, însă el a râs disprețuitor și i-a întors spatele lui Hamilton, dorind să se îndepărteze. Înfierbântat, bătrânul scoțian l-a lovit imediat cu piciorul în fund.

Luat prin surprindere și dezechilibrându-se, Barlow s-a aplecat brusc înainte, a aterizat în patru labe, poalele hainei căzându-i în mod ridicol peste urechi. Indiferent care le-ar fi fost părerile politice, toți privitorii au izbucnit în râs. Astfel încurajat, Ninian s-a înfocat ca un cocoș de luptă și a pășit semeț în jurul adversarului prăbușit pentru a i se adresa din față.

Aș fi vrut să-i spun că era o eroare tactică, dar apoi am avut ocazia de a-i vedea fața lui Barlow, stacojie de furie. Cu ochii ieșiți din orbite,

Barlow s-a ridicat greoi în picioare și, răcnind, s-a aruncat înainte, doborându-l pe bărbatul mai scund la pământ.

Într-un vârtej de haine și încurajați de strigătele spectatorilor, cei doi s-au rostogolit pe iarbă, lovindu-se cu pumnii strânsi. Oaspeții au venit în grabă de pe peluză și de pe terasă ca să vadă ce se întâmplă. Abel MacLennan și-a croit drum prin mulțime, ținând cu orice preț să-i ofere sprijin protectorului său. Richard Caswell l-a prins de un braț pentru a-l opri, dar Abel s-a răsucit, dezechilibrându-l pe Caswell.

James Hunter, cu o sclipire de veselie pe fața slabă, i-a pus piedică lui Caswell care s-a trezit în fund pe iarbă, complet nedumerit. George, fiul lui Caswell, a scos un răcnet de revoltă și l-a lovit pe Hunter cu pumnul în spate, la rinichi. Hunter s-a răsucit și l-a plesnit peste nas.

Câteva doamne țipau, dar nu neapărat din cauza șocului. Una sau două păreau să-l ovaționeze pe Ninian Hamilton, care ajunsese temporar călare pe pieptul victimei lui și voia s-o stranguleze, dar fără mare succes, din cauză că aceasta avea gâtul gros și un guler tare.

Disperată, m-am uitat în jur după Jamie ori Roger sau Duncan. La naiba, unde se ascuseseră toți?

George Caswell căzuse la loc de uimire, cu mâinile la nasul din care îi picura sânge pe pieptii cămășii. DeWayne Buchanan, unul dintre ginerii lui Hamilton, tocmai își făcea loc hotărât prin mulțimea strânsă. Nu-mi dădeam seama dacă voia să-l apere pe socrul lui de Barlow ori să-l ajute în încercarea lui de a-l uide pe om.

— Of, la naiba! am mormăit în barbă. Țineți asta puțin!

I-am întins evantaiul maiorului MacDonald și mi-am suflecat poalele rochiei, pregătindu-mă să mă reped în încăierare și gândindu-mă pe cine să lovesc mai întâi – și unde – pentru a avea un efect imediat.

— Vreți să pun eu capăt luptei?

Maiorul, care se bucurase de spectacol, a părut dezamăgit de idee, dar și-a făcut datoria. După ce, surprinsă, am încuviințat din cap, a scos pistolul, l-a îndreptat spre cer și l-a descărcat.

Bubuitura a fost suficient de puternică pentru a reduce pe toată lumea la tăcere. Combatanții au înghețat și, în liniștea așternută, Hermon Husband și-a croit drum spre scena luptei.

— Prietene Ninian, a spus el, dând cu cordialitate din cap. Prietene Buchanan. Permiteți-mi.

L-a prins pe bătrânul scoțian de ambele brațe și l-a ridicat de pe Barlow. I-a aruncat lui James Hunter o privire de avertisment, iar acesta a pufnit destul de tare, dar s-a retras câțiva pași.

Tânăra doamnă Caswell, o femeie de bun-simț, își scosese deja soțul de pe câmpul de luptă și își ținea apăsată batista peste nasul lui. DeWayne Buchanan și Abel MacLennan îl prinseseră fiecare de câte un braț pe Ninian Hamilton, iar acum, făcând mare paradă că îl țineau, îl conduceau spre casă, deși era cât se poate de limpede că oricare dintre ei ar fi putut să-l ridice în brațe și să-l ia de acolo.

Richard Caswell se ridicase singur și, deși părea foarte jignit, nu era dispus să lovească pe nimeni. A rămas în picioare și, cu buzele strânse în semn de dezaprobare, și-a scuturat firele uscate de iarbă de pe poalele hainei.

— Evantaiul dumneavoastră, doamnă Fraser.

Trezită din evaluarea acelui conflict, l-am văzut pe maiorul MacDonald înapoiindu-mi obiectul. Părea foarte încântat de sine.

— Vă mulțumesc, am spus eu, luând evantaiul și măsurându-l pe maior cu oarece respect. Spuneți-mi, domnule maior, întotdeauna aveți la dumneavoastră pistolul încărcat?

— A fost o scăpare, doamnă, mi-a răspuns el calm. Deși s-a dovedit o idee fericită, nu credeți? Ieri am fost în orașul Cross Creek și, fiindcă m-am întors singur spre plantația domnului Farquard Campbell, pe întuneric, am socotit că nu strica să fiu pregătit pe drum.

A făcut un semn din cap peste umărul meu.

— Spuneți-mi, doamnă Fraser, cine este individul prost bărbierit? Pare un om de curaj, deși îi lipsește capacitatea de a vorbi elocvent. Ce credeți, va ridica primul securea de luptă?

M-am răsucit și l-am văzut pe Hermon Husband nas în nas cu Barlow, care se ridicase de jos, cu pălăria înfundată pe cap și barba zbârlită de furie războinică. Barlow stătea în picioare, roșu la față și încruntat fioros, dar își ținea brațele încrucișate la piept în timp ce-l asculta pe Husband.

— Hermon Husband este quaker, am spus pe un ton de ușor reproș. Nu, el nu va recurge la violență. Va folosi doar cuvinte.

Chiar o mulțime de cuvinte. Barlow a încercat să-și exprime părerile, dar Husband le-a ignorat, susținându-și argumentele cu un asemenea entuziasm, încât picături de salivă i se prelingeau pe la colțurile gurii.

— ...Și administrare odioasă a justiției! Șerifii, sau așa cum își zic ei, care nu au fost numiți prin hotărâre legală, ci mai curând se numesc singuri pentru a se îmbogăți prin corupție și care încalcă orice drept legitim...

Barlow și-a coborât brațele și a început să se retragă cu spatele, străduindu-se să scape de acel atac. Însă când Husband s-a oprit o clipă să-și tragă răsuflarea, Barlow a profitat de ocazie pentru a se apleca în față și a înfige un deget amenințător în pieptul lui Husband.

— Dumneavoastră vorbiți de dreptate, domnule? Ce legătură au revoltele și distrugerile cu justiția? Dacă sprijiniți distrugerea proprietăților ca mijloc de a vă susține nemulțumirile...

— Nu! Însă trebuie ca oamenii săraci să cadă pradă celor lipsiți de scrupule, iar soarta lor să treacă neobservată? Domnule, vă spun, Dumnezeu îi va pedepsi fără milă pe aceia care îi oprimă pe cei săraci și...

— Despre ce discută? a întrebat MacDonald, urmărind cu interes schimbul de replici. Religie?

Văzându-l pe Husband implicat și dându-și seama că nu mai erau de așteptat alte lovituri de pumni, cei mai mulți oameni își pierduseră interesul, îndreptându-se către mesele cu mâncare și vasele cu cărbuni de pe terasă. Hunter și alți câțiva Reglementatori au rămas pentru a-i oferi sprijin moral lui Husband, dar mai toți invitații erau plantatori și negustori. Deși în teorie ei puteau să-i ia partea lui Barlow, în practică, cei mai mulți dintre ei nu doreau să piardă o ocazie festivă foarte rară pentru a intra în controverse cu Hermon Husband privind drepturile bieților plătitori de taxe.

Nici eu nu eram prea dornică să analizez în amănunțime retorica Reglementării, însă m-am străduit să-i oferi maiorului MacDonald o prezentare succintă a situației.

— ...Iar guvernatorul Tryon s-a văzut silit să mobilizeze miliția pentru a se ocupa de problemă, însă Reglementatorii au bătut în retragere, am conchis eu. Dar nu au renunțat nicidecum la solicitările lor.

Nici Husband nu își încheiase argumentarea – niciodată nu făcea asta –, însă Barlow reușise într-un târziu să se elibereze și își refăcea puterile la mesele cu băuturi de sub ulmi, în compania unor prieteni înțelegători, care aruncau când și când priviri dezaprobatoare în direcția lui Husband.

— Am înțeles, a rostit MacDonald, vădit interesat. Farquard Campbell mi-a povestit câte ceva despre această mișcare turbulentă. Iar guvernatorul a mobilizat miliția pentru a rezolva problemele, după cum spuneți, și s-ar putea să o facă din nou. Cine comandă trupele sale, știți cumva?

— Hm... cred că generalul Wadell – Hugh Wadell – are comanda câtorva companii. Însă guvernatorul în persoană a comandat corpul principal de miliție; și el a fost soldat.

— Serios?

Lui MacDonald i-a părut extrem de interesant acest lucru; încă nu-și pusese pistolul înapoi în toc, ci continua să se joace cu el cu un aer absent.

— Campbell mi-a spus că soțul dumneavoastră deține o mare proprietate acordată de Coroană în sălbăticie. Este, întâmplător, o cunoștință apropiată a guvernatorului?

— Nu aș afirma asta cu tărie, am răspuns eu sec. Dar îl cunoaște pe guvernator, desigur.

M-am simțit destul de neliniștită de cursul pe care îl căpătase discuția. Strict vorbind, era ilegal ca un catolic să primească terenuri în Colonii. Nu știam dacă maiorul MacDonald era conștient de acest aspect, însă își dăduse seama neîndoielnic că, având în vedere trecutul lui, Jamie era probabil catolic.

— Credeți că soțul dumneavoastră ar fi deranjat de ideea unei recomandări, scumpă doamnă?

Ochii lui de un albastru spălăcit scânteiau, semn că gândea intens, și brusc am înțeles ce dorea, de fapt.

Un militar de carieră care nu putea lupta în război avea un dezavantaj evident în privința ocupației și a veniturilor. Se putea ca Reglementarea să fi fost o furtună într-un pahar cu apă, dar, pe de altă parte, dacă exista vreo șansă de acțiuni militare... În definitiv, Tryon nu avea la dispoziție trupe

regulate; era posibil să vadă cu ochi buni – și să plătească pentru asta – un ofițer cu experiență, pentru cazul în care miliția ar fi fost mobilizată din nou.

M-am uitat discret spre peluză. Husband și amicii lui se retrăseseră puțin și discutau aprins într-un grup mic lângă una dintre statuile noi ale Jocastei. Dacă recenta încăierare reprezenta un indiciu, Reglementarea era primejdios de aproape de punctul de fierbere.

— Se poate aranja, am răspuns cu precauție.

Nu vedeam niciun motiv pentru care Jamie ar fi refuzat să-i dea o scrisoare de recomandare către Tryon, iar eu îi eram datoare maiorului pentru că zădărniciise o revoltă în toată regula.

— Va trebui să discutați cu soțul meu, desigur, dar voi fi încântată să pun o vorbă bună pentru dumneavoastră.

— Vă rămân profund recunoscător, doamnă.

A pus la loc pistolul și s-a plecat respectuos deasupra mâinii mele. Îndreptându-se de spate, s-a uitat peste umărul meu.

— Doamnă Fraser, cred că trebuie să îmi iau rămas-bun, dar sper să îl cunosc cât de curând pe soțul dumneavoastră.

Maiorul a pornit cu pas apăsător spre terasă, iar eu m-am întors și l-am văzut pe Hermon Husband îndreptându-se spre mine, cu Hunter și câțiva bărbați pe urmele lui.

— Doamnă Fraser, vă implor să-i transmiteți cele mai bune urări și regretele mele doamnei Innes, dacă nu vă supărați, a spus el fără nicio introducere. Eu trebuie să plec.

— Vai, chiar atât de curând?

Am ezitat. Pe de o parte, voiam să-l îndemn să rămână; pe de alta, anticipam alte necazuri dacă rămânea. După așa-zisa încăierare, prietenii lui Barlow nu-l scăpaseră din ochi.

Mi-a citit gândurile pe față și a dat din cap cu un aer sobru. Îmbujorarea provocată de dispută îi dispăruse, lăsând în loc riduri aspre.

— E mai bine așa. Jocasta Cameron este o bună prietenă a mea și a celor din familia mea; ar fi urât să-i răsplătesc bunătatea aducând discordie la sărbătoarea nunții ei. Nu aș vrea să fac asta – și totuși, conștiința nu îmi îngăduie să păstrez tăcerea când am parte de opinii atât de răuvoitoare, așa cum am auzit astăzi.